

Samtykke til behandling af helbredsoplysninger – om frivillighed, retssikkerhed og datakvalitet

Caroline Adolphsen, Hanne-Marie Motzfeldt og Eva Naur

Med persondataforordningens grænser for, hvad borgerne kan give et gyldigt samtykke til i persondataretlig forstand, og samme forordnings utrolig vide adgang til informationsdeling, når informationerne først er indhentet, må man tage stilling til nogle centrale retspolitiske spørgsmål, som bliver afgørende for den fremtidige regulering.

Vil man skabe lovhjemmel til indhentelse af oplysninger gennem anvendelse af hjælpemidler, der i Danmark i dag anvendes på baggrund af borgernes samtykke? Og under hvilke betingelser skal man i givet fald have hjemmel til at anvende disse hjælpemidler? Skal borgeren kunne tvinges hertil, eller ønsker man at fastholde borgerens frivillige medvirken i tillæg til lovhjemlen?

Og vil man fastholde de ekstra krav til borgerens samtykke forud for informationsdeling mellem social- og sundhedsforvaltningen, som man arbejder med i dansk forvaltningsret i dag? Eller vil man her fuldt ud udnytte persondataforordningens meget vide rammer for deling af informationer uden borgernes samtykke?

Afhængig af, hvordan man svarer politisk på disse spørgsmål, vil persondataforordningen betyde enten en ganske betydelig udvidelse af myndighedernes adgang til persondata om borgerne, eller til en mindre indskrænkning af den nuværende retstilstand, kombineret med en relativt stærk adgang for borgeren til at begrænse delingen af data mellem forvaltninger – og dermed altså en samlet set stærkere beskyttelse af borgeren mod deling af data.

Dette adresseres, idet det har klare retssikkerhedsmæssige perspektiver, men også må forventes af have indflydelse på datakvaliteten, i hvilket omfang borgerne føler, at de har kontrol med dataene.